

“ΗΜΟΥΝ ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ, ΣΤΟΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΡΟΤΟΝΤΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ”

(Του Μητροπ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου)

Από τον Ἐβρο,
που τα ποτάμια ενώνονται
κι ανοίγονται στο δέλτα,
ἦρθαμε οἱ ἐπίσκοποι ἐκεῖ
όπου ‘παλιός θεός και δρόμος
και δωρητής και δικαστής’
φέρει τα σπλάχνα της Ηπειρου
στη Μεσόγειο και προσκαλεῖ
ἀπό την πύλη της, σαν ἄλλος
μακεδόνας, να διαβούμε.

Ο πρῶτος Πάπας μας προσκάλεσε
τη δημιουργική του ἀνάσα
να χαρούμε, σαν
τούτη ἔδωσε πνοή σε κάτι παλαιό,
ὅμως μαζί και νέο, που γεννιέται.
Σε φαραωνικούς ογκόλιθους
εἶχε θρονιάσει ἡ Ρώμη την ισχύ
κι ἔπειτα ἦρθε ἡ Πίστη
που σκέπασε τον πύργο με Ναό
ροτόντα στεργιωμένη ἐκεῖ
στο ἀγκωνάρι της ομολογίας
του Τροπαιοφόρου.

Καί ἦρθαν,
εχθροί του Ναζωραίου,
κύμματα κατακτητῶν
κι ο πανδαμάτωρ,
κι ἀμαύρωσαν τα πάντα.
Φρυκτωροί ὅμως λιγοστοί
της σημασίας του τόπου
κράτησαν τα ξυλιασμένα δάχτυλα
ἀκόμα και χωρίς τα δαχτυλίδια.

Κι ο Πατριάρχης,
το ἀπιαστο ὄνειρο
μετέτρεψε σε ἀλήθεια,
με ἀνθρώπους που θυλάκωσαν
τον πλούτο τους στην Πίστη
και τον προσέφεραν
λιβάνι στη λατρεία.

Καί ἐγινε το ὄνειρο ὄραμα
και το ὄραμα ἀλήθεια:
ροτόντα της ἀνατολής,
μνημείο των πολιτισμῶν,
των θρησκείων ἐλπίδα

(τελευταία για συνύπαρξη),
επίτευγμα της τεχνικής,
πορεία χιλιετιών
μα πιο πολύ, (φεύ, μέχρι τώρα)
η μαρτυρία μιάς φυλής
που χάριζε πολιτισμό,
συμβολισμούς κι ελπίδα.

Ο Σταυρός, ο Λόγος ώθησε
αυτόν, που η παράδοση
πληθωρικά ονόμασε
κριτή της οικουμένης
να ρθεί, ως θείο δώρο,
να χαρίζει, να χαρίζεται
σε χώρες, στους λαούς
και στους πολιτισμούς τους.
Όχι να κρίνει,
μα για να πλύνει... πόδια,
να σπογγίσει δάκρυα,
να σπείρει ελπίδα, χαρά,
και νόημα,
να διαλαλήσει το μήνυμα
μιάς άλλης βιοτής, σ' αυτούς
που και ετούτη
τους είναι αφόρητη.

Όλοι χάρηκαν, θαύμασαν όλοι,
επαίνεσαν, μα ο θεόδωρος ο Β'
πετούσε. Ναί, δεν πατούσε
στη ροτόντα του Καΐρου.
Στροβιλίζονταν στο παρελθόν,
το ζούσε στο παρόν,
το έβλεπε απ' το μέλλον.
Δεν ενοχλούνταν μήτε από τις φωνές
του μουεζίνη, μήτε από τους ανίδεους
περαστικούς, που χάζευαν ανίδεοι
και προσπερνούσαν.
Δεν μετρούσε τους δικούς του, αλλά
όλους, όσους πέρασαν, όσους είναι,
κι όσους θα ρθούν αύριο, ίσως.
Μετρούσε, έβλεπε, γελούσε
και πετούσε ο Πατριάρχης
στον αιγυπτιακό ουρανό.

Ήταν ξανά,
ποιμένων ο ποιμήν, πατέρων
ο πατέρας, αρχιερέων αρχιερεύς.
Ήταν εκεί, να διακονεί
με τόσους επισκόπους (αδύναμους,
όπως όλοι μας, στην εποχή μας),
με τίτλους που έρχονταν από
μακρυνά, πολιτείες παλιές που
άστραψαν κάποτε, αποικίες αρχαίες
που φώτισαν στα χρόνια τους σκοτάδια
εποχές που στόλισαν για πάντα

τον πολιτισμό, κι ακόμα
από σκήτες, μοναστήρια, επισκοπές
που χάραξαν τα ίχνη τους βαθειά
στον ρού της Εκκλησίας.

Καί θυμηθήκαμε, τότε που ο Πάπας
έγραφε ειρηνικές επιστολές
σ' όλης της γης τους επισκόπους,
για πανσέληνο και ισημερίες
προς τον κοινό των χριστιανών
εορτασμό του Πάσχα.
Γιορτής που ανασταίνει
κάθε πεσμένο η νεκρό,
σημάδι ενότητας της Εκκλησίας,
ευθύνη εξάπαντος μεγάλη
και σήμερα, να βαραίνει
τον αυχένα του κριτάτου του
για συμπόρευση των αδελφών.

Ανεβαίνοντας στο αεροσκάφος
της επιστροφής, αφήναμε πίσω
αδελφούς και τον λευκό Πατέρα
με ημερομηνίες, εισιτήρια και
πτήσεις για όλη τη μαύρη Ήπειρο.
Εκεί, να σπείρουν λόγο,
να οργώσουν έργα, να χτίσουν
Πίστη, αρραβωνιάζοντας
συχνά αλλότριες παραδόσεις,
ώστε να φτάσει ο Χριστός σε χώρες
σκυλεμένες από την αχορταγιά
εμπόρων των εθνών.

Όμως, κατατρεγμένοι κάποτε
από την καταφρόνια αδελφών
της ξέγνοιαστης ασφάλειας ενοριών
και μητροπόλεων νεκρών
από έμπνευση, χαρά και ελπίδα.

Συνέχισε τον κόπο σου, μακαριώτατε,
Πάπα λαών, πολιτισμών, καιρών,
αφού πιά έζησες στο Κάιρο
αυτό το μέγα θαύμα
μη σε σταματά ενδοιασμός. Ζεί ο θεός
και είναι δίπλα σου, τον είδες,
να φωτίζει, να καθοδηγεί,
να σου ανοίγει δρόμους,
πρωτόγνωρους και νέους.
Τόλμησε,
κάνε πάλι το σταυρό σου
και προχώρα. Με το στρατό σου,
τα παιδιά σου, επισκόπους
δίχως έπαρση να υπηρετούν
το λόγο σου, τον τρόπο σου,
τον τόπο σου και το όνειρο,
όλο χαρά, ταπείνωση και πίστη.

Μέσω της Istanbul γυρίσαμε στον Έβρο.
Από την Πόλη, που το θαύμα κορυφώνεται,
στη Χώρα μας, όπου το θαύμα σβύνει.
Όμως η Πίστη προχωρά κι όλο αρδεύει
και το μυστήριο της Εκκλησίας συνεχίζει
τον σταθερό του πλου, κι ας σκάζουνε
τα κύμματα στα πλευρικά του πλοίου.